

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. szeptember 6.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AMINT MEGMONDTA

Énekek: 25,1; 479; 425

Alapige: 1Mózes 21,1-8

Azután meglátogatta az Úr Sárát, ahogyan megmondta, és úgy cselekedett az Úr Sárával, ahogy megígérte. Sára teherbe esett, és fiút szült Ábrahámnak öregkorára, abban az időben, amelyet megígért neki Isten. Ábrahám Izsáknak nevezte el újszülött fiát, akit Sára szült neki. Ezután körülmetélte Ábrahám a fiát, Izsákot nyolcnapos korában, ahogyan megparancsolta neki Isten.

Ábrahám százesztendő volt, amikor fia, Izsák megszületett. Akkor ezt mondta Sára: Nevetségessé tett engem az Isten, kinevet mindenki, aki csak hallja. Ezt is mondta: Ki jósolta volna meg Ábrahámnak, hogy fog még Sára fiakat szoptatni? Mert fiút szültem öregkorára.

Amikor a gyermek nagyobb lett, elválasztották. Ábrahám pedig nagy lakomát készített azon a napon, amelyen elválasztották Izsákot.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, dicsőítünk téged, hogy minden reggel meg-megújul, nagy a te hűséged. Hadd köszönjük meg, hogy még nincs végünk, mivel nem fogyatkozott el a te irgalmasságod.

Köszönjük, hogy jókra és gonoszokra egyaránt felhozta napodat, hirdettetik az evangélium szerte a világon, a keresztről szóló üzenet, Jézus Krisztus váltsága, aki hívja magához a megfáradtakat, megterhelteket, az elveszetteket, aki kész és képes életet adni, Lelke által újjászülni.

Magasztalunk téged, Urunk, ezért dicsőítünk téged elsősorban, mert nálad nincs változás, sem változásnak árnyéka. Hűséges vagy ígéretedhez és ígédhez, kijelentésedhez.

Azt kértük az előbb: hinni taníts, Urunk, várni taníts, és ezt szeretnénk újból kérni tőled: növeld a hitünket, hogy egyre inkább beléd kapaszkodva, egyre inkább Jézus Krisztus visszajövetelét várva, szepelő és hiba nélkül találtsassunk ama napra, amely eljövendő.

Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket sok-sok helyről, hogy jöhetünk a közeledbe, a gyülekezet közösségébe, meleg fészekbe. Hálasak vagyunk azért, hogy nemcsak veled lehetünk, Úr Jézus, közösségben, örök szövetségben, hanem közösségben lehetünk a testvérekkel, az atyafiakkal, akikkel egy Lélekkel itattattunk meg.

Urunk, te tudod, hogyan jöttünk és miből, melyikünk szívében van szomorúság, elkeseredettség. Kik szívében vannak kérdések, megválaszolatlanul talán még, vagy kétségek, próbatétel, kísértés.

Köszönjük, Urunk, hogy hálaadással is jöhettek sokan ezen a mai reggelen, hiszen jó visszaemlékezni csodáidra, a megtett útra. Így köszönjük meg neked azokat a testvéreket, akik ma ünneplik házassági évfordulójukat, hálát adnak és hálát adunk, hogy őket is hordoztad, tartottad, kegyelmeddel körülvetted, ígédvel tápláltad.

Kérünk, mindannyiunkhoz szólj most, hadd legyen ígéd üzenetté a számunkra, és kérünk, hogy a Szentlélek fordítsa le kinek-kinek a nyelvére a te nagyságos dolgaikat.

Ámen.

Igehirdetés

Szeptember első vasárnapja van, és ez hagyományosan a gyülekezetünkben évnyitó. A következő istentiszteleten, tíz órakor velünk lesznek a gyerekek is, és együtt figyelünk majd Isten ígéjére. Ilyenkor az a szokás, hogy mindig azt az ígét vesszük a templomban is, amelyet a gyermekek vennének a gyermek-istentiszteleten a termekben. Azt az aranymondást fogjuk majd közösen megtanulni a felnőttekkel együtt, amit a gyermekek is megtanulnak, és amely így hangzik: Teljesíti azt az Úr, amit mondott. (Ézs 38,7).

Most a gyermekórákon a gyerekek Mózes első könyvét tanulmányozzák, és Ábrahám történetében ma jutottak el oda, hogy Izsák születése a napi igéjük. Így olvastam most én is fel mindannyiunk számára Izsák születésének a történetét.

Először is azt kell mondjuk, hogy ez a rész is Istenre mutat. Hiszen úgy kezdődik: az Úr pedig meglátogatta Sárát... Mivel ez a nyitánya mindennek a Szentírásban, hogy Isten valamit cselekszik. „Az Úr pedig meglátogatta Sárát.”

Jó meglátnunk a Szentírásból azt, hogy Isten hogyan cselekszik. Három dolgot szeretnék elmondani. Először Isten úgy cselekszik, hogy eltervez, eldönt valamit. Sok helyen beszél erről a Szentírás, hogy Isten bizonyos üdvtörténeti dolgokat eleve elhatározott, eltervezett. A második: amit Ő eltervezett, azt kijelenti. Ezt nevezzük röviden próféciának. Ez a szó azt jelenti: előre megmondani. De mit mond meg előre? Azt, amit már az Ő tervében lefektetett. A harmadik: amelynek most is tanúja vagyunk, hogy Isten amit eltervezett, amit bejelentett, azt valóra is váltja, véghez viszi, meg is cselekszi.

Gondolkozzunk el először azon, hogy miért van ez. Az első, hogy Isten eltervez valamit, abból nekünk az az öröme, hogy ennek az egész világnak és benne az életünknek a sorsa és eseménye nem a szerencse kezében van. Ennek a világnak a sorsa és élete nem emberekől függ, hanem az élő Istentől, aki eleve elhatározott, eltervezett mindent. Ez boldogító üzenet a számunkra. Amikor az ige megállapítja, hogy Jézus mindent jól cselekszik, akkor az azt is jelentette, hogy jó volt a terv, igaz volt a bejelentés, és örömteli annak a végbemenetele.

Miért jelenti be Isten azt, amit eltervezett? — kérdezhetnénk a második pont kapcsán. Miért jelenti be, miért köti az orrunkra, miért mondja el az embernek?

Kedves nekem a Szentírásban, amikor Isten egy gyermeknek mondja el mit tervez. Úgy hívták a gyermeket: Sámuel. Nem a főpapnak mondja el. Innen látjuk, hogy nem korhoz, nem beosztáshoz van kötve, hanem Isten szabad döntéséhez van kötve. Egy kis gyermeknek egy éjszaka elmondja Isten, amit tenni akar. Miért jelenti be Isten azt, amit tenni akar?

Egyszerű dolog. Tulajdonképpen azért, mert ezzel három dologra akar bennünket tanítani. Ha Isten nem jelentené be azt, amit tenni akar, akkor először is nem lenne szükségünk hitre. A hit pontosan az, hogy egészen biztosra veszem, hogy amit Isten bejelentett, azt Ő meg is fogja cselekedni. Ha Isten nem jelentené be, akkor a hit csorba lenne.

Ne felejtsetek el, hogy a hit mire irányul. Úgy valljuk: a hit arra irányul, hogy igaznak tartom mindazt, amit Isten kijelentett. Ha nem tudnám, mit jelent ki Isten, akkor mit tartanék igaznak? Ezért Isten ki-

jelenti azt, amit tenni fog, amit tenni akar, azért, hogy a hitünknek tárgya lehessen az Ő kijelentése, hogy abba kapaszkodjunk. (Majd erre mondok példákat).

A másik, amire tanít bennünket, hogy Isten kijelent valamit, az, hogy bevon bennünket a maga gondolataiba. Csodálatos, hogy a mennyei Király, a seregek Ura, a királyok Királya és az uraknak Ura egy földi embert, mint Ábrahám, vagy olyat, mint te vagy én, bevon a gondolataiba. Milyen szomorú az, amikor valakitől kérünk valamit, és nem hajlandó megmondani. Főleg, ha családban, akit szeretünk, attól kérdezünk valamit, de nem mondja meg, mert el akarja titkolni.

Nekünk olyan Istenünk van, aki kijelenti azt, amit tudnunk kell, és amit tudnunk lehet, amit el bírunk viselni. Nem mond többet, hogy ne rakjon ránk nagyobb terhet, de nem mond kevesebbet sem, hogy ne találgassunk. Mindig annyit jelent ki, ami az üdvösségünkhöz, megtartásunkhoz, továbblépésünkhöz szükséges. Nem többet, hogy ne rakjon ránk nagyobb terhet, és nem kevesebbet, hogy ne találgassunk, ne képzelődjünk, ne legyenek illúzióink.

A második: azért jelent ki Isten valamit, mert Ő úgy tekint bennünket, mint társait. Pál apostol használja ezt: Isten munkatársai vagyunk. Ő úgy néz ránk, mint társra. A hívó emberre különösen úgy néz, mint társára, és megosztja vele a gondolatait.

A harmadik, ami miatt Isten kijelent valamit, az, hogy előre készüljünk rá, ne érjen se váratlanul, se készületlenül bennünket. Milyen jó lett volna, ha például az emmausi tanítványokat Jézusnak nem kellett volna megfeddni: Ó balgatagok, rest szívűek! Miért? Mert nem hitték el azt, amit a próféták írtak. Mert ha elhittétek volna, akkor most nem csodálkoznátok, nem ilyen mélabúsan mennétek haza Emmaus felé, mert tudnátok, hogy mit mond az Írás rólam. Csak ők az Írást nem párosították hittel. A kijelentést nem párosították bizonyossággal, hogy amit Isten mond, az „készpénz”, az bizonyos.

Azok a hit emberei és azok a hit hősei a Szentírásban, és azóta is, akik amit Isten kijelent és megmond, azt egészen bizonyosnak veszik. Amikor Isten megmondja Noénak, hogy építs magadnak bárkát góferfából, akkor Noé elkezd gyűjteni a fát, faragni, fűrni, összeállítani, összeilleszteni, táblásítani — ahogy ma az asztalosok mondják —, mert neki bárkát kell építeni. A többiek meg nevetnek: mit akar ez itt a sivatagban? Hogy fogod elvinni a vízig? — mert a hajógyárak víz mellé épülnek, könnyű lebocsátani a hajót. Noé mit mond? Majd a víz jön ide. Még nagyobb nevetés. Micsoda? Mikor még eső sem esik.

De Noé elkezdí építeni a bárkát, azért, mert amit Isten megmond, az egészen bizonyos. Jól tesszük, ha idejében készülünk rá.

Harmadszor tehát azért jelenti ki Isten az ő igéjében, amit tenni akar, hogy készüljünk rá. Az Úr Jézus Krisztus, amikor kijelenti visszajövetelét, azért teszi, hogy legyetek készen ti is. Mert amely órában nem gondoljátok, abban jön el az embernek Fia. Valamit komolyan veszünk, akkor készülünk rá.

Eszembe jut a katonasági időmből, (bár szeretném elfelejteni, de nehezen megy), amikor megtudtuk, hogy éjszaka valószínűleg éles riasztó lesz. Ez azt jelentette, hogy éjjel 2 órakor megszólal a sziréna, és akkor a katonának hét perc alatt kell teljes menetfelszereléssel elkészülnie. Felöltözni, magához venni a hátizsákot, a fegyvert és már kinn állni az épület előtt sorban.

Tudjuk, hogy álomból felébredve hét perc alatt ez lehetetlen. Ezért azt tettük, hogy már este tíz órakor, a fekvéskor, le sem vetkőztünk, hogy ennyit megspóroljunk. Persze állig be kellett takarózni, mert ha az ügyeletes tiszt jött és megnézett bennünket, hogy pizsamában vagyunk-e, és ha nem, akkor gáz volt. — ez sokszor eszembe jut. Miért? Azért, mert komolyan vettük, hogy ha megszólal a sziréna, akkor hét perc alatt el kell készülni.

Miért mond el valamit az Úr Jézus Krisztus? Hogy legyetek készen ti is. Ne csodálkozzunk majd, és ne érjen bennünket váratlanul.

Milyen csodálatos a hit. Jelenvalóvá teszi azt, amit Isten a jövőben ígér. Isten ígéreteiből, mint meglevő valóságból táplálkozik. Valóban kell kérni, hogy „növeld a mi hitünket”.

„Az Úr pedig meglátogatta Sárát, amint mondotta, és akképpen cselekedett az Úr Sárával, amiképpen szólt.”

A következő üzenete az ígének, amit komolyan kell vennünk: Isten mindig önmagához méltóan cselekszik. Amint megmondotta, akképpen cselekedett. Isten, amikor cselekszik az igében, soha nem az emberre néz, mindig önmagára néz. Nem Ábrahámnak a hitére. — Bár a Zsidókhoz írt levélben olvasunk róla. Nem Sárának a nevetésére, bár igyekezett letagadni: nem nevettem. — De bizony nevettél! Mert olyan hihetetlennek és lehetetlennek tűnik neki az, amit Isten mond.

Jó látnunk azt, hogy Isten mindig az ő tervéhez igazodik. Mindig az Ő hűségéhez, és nem az én hűtlenségemhez. Mindig az Ő tökéletességéhez, és nem az én tökéletlenségemhez. Mindig az Ő szentségéhez, és nem az én szentségtelen cselekedeteimhez. Mindig az Ő érdemeihez.

Éppen ezért elmondhatjuk, hogy a Szentírásban ez csodálatos kijelentés, nemcsak egy gyermek születésére vonatkozik. Itt Isten hatalmas távlatot nyit meg előttünk, és ennek az ígének az üzenete sokkal több, sokkal nagyobb, mint az, hogy egy idős házaspárnak gyermeke született.

Kérdezhetnénk, hogy Isten nem tudta volna-e hamarabb adni Izsákot? Miért most adja? „Az Úr pedig meglátogatta Sárát. Fogant Sára az ő méhében, és szült fiat az ő vénségében, abban az időben, amelyet mondott neki Isten.” Egy évvel hamarabb bejelenti, amikor Ábrahám 99 éves, hogy mához egy évre Sára fiút fog ölelni. Nem tudta volna-e Isten hamarabb adni Izsákot?

Nyilván tudjuk a választ. Tudta volna, csak nem akarta azért, mert Isten nem mindent ad meg, amit meg tud adni. Mindent meg tud adni, amit akar — ez nagy igazsága a Szentírásnak —, de nem mindent akar megadni, amit meg tudna.

Ezt Dániel társai nagyon szépen vallják: a mi Istenünk ki tud bennünket szabadítani, ez nem kérdés, de ha nem tenné is — ez a hit, mert nem mindent akar megtenni, amit meg tudna tenni. — És ha nem tenné is, mi akkor is Őt imádjuk.

Mire akar bennünket Isten megtanítani ezzel, hogy egy száz éves embernek és egy kilencven éves asszonynak, akikről a Szentírás leírja az Újszövetségben (Római levél, Galata levélben, a Zsidókhoz írt levélben is olvassuk), hogy már Sárának elhalt a méhe, és Ábrahám is már nemzőképtelen volt. Miért mondja itt a Szentírás, hogy a maga idejében ad valamit az Úr.

Azért, és ez a legfontosabb, hogy ne maguknak tulajdonítsák a gyermek születését. Azért, hogy Isten megtanítsa azt, hogy ami emberileg teljesen lehetetlen, az Istennél lehetséges. Megtanulja Ábrahám és Sára és mindazok, akik ezt a történetet hallgatják majd évszázadokon keresztül, meglássák, hogy Isten tud nélkülük is cselekedni. Isten hatalmas arra, és ez dicsőíti az Ő mindenhatóságát. Úgy dicsőítsd Istent, hogy Ő mindenható.

Miért valljuk meg a Szentírásban, hogy születék szűz Máriától? Nem azért, mert Máriának sokkal többet tulajdonítunk, mint amit lehetne. Azért van benne, hogy szűz Máriától, hogy amikor ezt mondom, akkor gondoljak rá, amit Mária észrevett. Hiszen mit mond? Hogyan lehetséges ez? Hiszen én férfit nem ismerek.

Amikor az Ézsaiás 7-ben ott a prófécia, hogy a szűz fogan méhében, akkor ez a döntő: szűz fogan. Mert az lehetetlen, hogy aki nincs

kapcsolatban férfival, az teherbe essék, szüljön. Meg kell tanulnia neki is azt, hogy Istennél minden lehetséges. Nála nincs lehetetlen.

Még a Bibliában elhangzik egy helyen, hogy az embernél lehetetlen, de Istennél lehetséges. Hol? A gazdag ifjúnál. Ott nem gyermekszületésről van szó. Amikor a gazdag ifjú elmondja: Mester, mind ezeket megtartottam ifjúságomtól fogva, és a tanítványok el vannak hűlve. Elmegy szomorúan, mert sok jószága volt. Akkor ki üdvözülni? Itt az üdvösségről van szó. Jézus mit mond? Embereknél ez lehetetlen, de Istennél lehetséges.

Tulajdonképpen azért döntő itt ez az ige, mert a mi református vallásunknak az egyik alappillére fekteti le. (Jó lenne megtanulnunk). Az üdvösség megszerzésének tekintetében az ember ki van zárva, mert az Istené az üdvözítés. Ezt mi, reformátusok tanítjuk. A vallások azt tanítják, amit sajnos sokan képviselnek: azért nekünk is meg kell tennünk a magunkét. Vannak, akik elmennek odáig: jó, a nagyrész Istené, de odáig nem mennek el, amit az ének mond: mindent te, semmit én — azt éneklük szívesen, hogy többet te, de van, mit én.

Az üdvösség tekintetében az erőnek a nagy volta és a kegyelemnek a dicsősége az Istené. A halott semmit nem tud tenni az életéért. Isten szüli újjá, Isten kelti életre. Isten ígéje és Szentlelke szüli újjá. Ezért van a Bibliában, hogy elhalt Sára méhe, és Ábrahámnál is lehetetlen a nemzés, hogy nehogy maguknak tulajdonítsák. Nehogy azt mondják: ebben benne van a mi részünk is. Mi is tettünk érte valamit. Csak egyedül Istené legyen a hatalom, az erő, a dicsőség, a tisztesség, a hálaadás — ahogy a Jelenések könyvében mindez a Bárányé, Jézus Krisztusé. Méltó a megöletett Bárány. Ott az üdvözült sereg világosan látja, hogy ezért vagyunk a trón előtt és dicsőítjük Őt.

Nekünk is jó lenne látni, hogy igen, dehogyan vagyok én benne. Ott vannak a kétségeim, a hitetlenségeim, a türelmetlenségem. Mint ahogy Ábrahámnál ezek ott voltak. A türelmetlenség, a várakozás hiánya. Mindezek ellenére Isten nem változott. Amint megígérte Sárának, amint megígérte Ábrahámnak... Abban az időben, amelyet mondott neki az Isten.

A következő üzenete az ígének: nevezé Ábrahám az ő fiának nevét, akit szült neki Sára, Izsáknak.

Ábrahámék nem úgy választottak nevet, hogy elővették a naptárt, nézzük meg, milyen nevek vannak. Vagy azt a hivatalos könyvet, amelynek alapján lehet anyakönyvezni a neveket, mert akkor ilyen még bizonyára nem volt, hanem azért nevezi Izsáknak, mert egy elő-

zó fejezetben olvassuk, hogy Isten mondja meg: Izsáknak kell nevezni őt. Mint ahogy Keresztelő Jánosnak is Isten ad nevet, ahogy Jézusnak is: Nevezd annak nevét Jézusnak. Ezért nem akárkinek kellett nevezni, hanem Izsáknak. Az Izsák név azt jelenti: nevetés.

Két dolgot jelentett nekem ez, és jelentsen nekünk is. Az egyik, hogy Ábrahámnak, amikor Izsák nevét kimondja, mindig gondolnia kellett a hitetlenségére és bűnös voltára. Nem tudom, van-e ilyen az életetekben, hogy valamiről eszetekbe jut egy bűn. Isten megbocsátotta, elfedezte, leplet tett rá, de valamilyen találkozás egy emberrel, családtaggal, és valami eszembe jut. — Én vagyok így, és remélem, hogy ti is.

Amikor Ábrahám kimondta Izsáknak a nevét, amikor szólította a gyermeket, akkor egyrészt mindig előtte kellett legyen az, hogy neveltünk. Isten megbocsátotta, elfedezte, de mi emberileg gyarlók vagyunk.

Ugyanakkor azért is jó, hogy ez nevetést jelent, mert a Bibliában azt olvassuk: „Nevetést szerzett az Úr nekem”. Én nevetek, mert amikor kimondták Izsák nevét, mindig arra kellett gondolniuk, hogy Istenre várni, ígéreteiben bízni, az Ő ajándékait hittel elfogadni az az igazi öröm az ember számára. Az nevetést kell, hogy okozzon. Ez a hívó ember öröme.

Amikor a Biblia azt ajánlja, hogy örüljete, akkor nem valami földi öröme gondol. Vagy amikor azt mondja a zsoltár: teljes öröm van tenálad, akkor a hívó öröme mindig az, hogy Isten ígéreteibe belekapaszkodott, azokat Isten hűtlenségem ellenére is teljesítette. Ajándékaival és kegyelmével körülvesz engem, akkor nem tudok mást tenni, csak nevetni. Még akkor is, ha problémáim, gondjaim, nehézségeim, betegségeim vannak, vagy gyászban járok. Isten ígéretei és igéje örömet szerez. Van is egy ilyen ige: Igéd vidámságot szerzett nekem, és szívbeli örömet. (Jer 15,16) Miért? Mert azzal erősítettél meg engem. Mert azzal bizonyítottad meg, hogy ki vagy te. Mert azzal és azáltal vagyok bizonyos afelől, hogy a kegyelem minden érdem nélkül kiáradó isteni jóság és ajándék. Ennek csak örülni lehet.

Befejezem mégis azzal, hogy ez a történet előremutat egy nagy bejelentésre. Ahogy Ábrahámnak és Sárának ez nagy bejelentés volt, de a világ számára volt egy nagyobb bejelentés. Ézsaiás könyvében olvassuk: „mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz, és hívják nevét csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság Atyjának, békesség fejedelmének.” —

Mivel ez is beteljesedett, néhány évszázaddal később Betlehem mezeje felett mit hirdetnek az angyalok? Örömet.

Hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész nép öröme lesz. Hogy ne vess, hogy nekem született a Gyermek, ahogy Izsák születésekor nevet Sára és Ábrahám, te is ne vess, mert Isten megajándékozott ama szerelmesben. Mert gyermek született nekem. Ez a gyermek az enyém és én az övé vagyok. Krisztus hit által a szívemben lakik, és el nem választ tőle már sem élet, sem a halál. Mert mindenki örülhet, aki Jézusé. Mindenki örülhet, akinek Megváltója és Szabadítója van. Akinek nincs, az sírjon, sírhat. Akié nem lesz Krisztus, ott leszen sírás és fogcsikorgatás. Sírás a Krisztus-hiány miatt.

Azért kérdezi a Bibliában Jézus olyan kedvesen valakitől: miért sírsz? Mert nincs okod rá. Örölnöd kellene — mondja a Lukács 15-ben — az apa a nagyobbik fiúnak. Miért nem tudsz örülni? Mert nincs bocsánatod, nincs kapcsolatod, nincs szereteted.

Boldog nép az, amelynek Istene az Úr — mondja az ige. Rajta! Lehet nevetni, lehet örülni, és a ti örömetöket, meg az enyémet is senki el ne vegye. Mert Jézust sem tudják elvenni tőlünk.

Mielőtt imádkoznánk, Csépe Andrea testvérünket kérem, hogy néhány szót szóljon. Szeretném, ha imádságunkban majd tudnánk érte is imádkozni. Előbb legyen elköszönés, és utána imádkozunk.

* * *

Csépe Andrea:

A szokásos hat hónap helyett most csak négy hónapot töltöttem itthon. Hamar eltelt ez az idő. Jövő kedden ülök repülőre, és ha Isten segít, akkor szerdán érkezem meg szolgálati helyemre Dél-Ázsiába. Ezen a helyen az áprilisi, májusi nagy földrengések óta több tekintetben változatlan a helyzet, ami részben jó, részben rossz hír.

Jó hír azért, mert azóta is naponként történő utóregések mellett nem következett be újabb nagy földrengés.

Rossz hír azért, mert az emberek ezrei, akik hajlék nélkül maradtak, továbbra is sátorozva töltik napjaikat az esős évszakban, a monszun idején is, mert a kormány, a hatalmon levők most nagyon el vannak foglalva más jellegű háborúságokkal. A társadalom háborog egy több tekintetben vitatható alkotmánytervezet miatt. Ennek ellenére a nyelvi munka folytatódik.

A keleti-magar munka pedig egy fordulópontjához érkezett. Ebben a hónapban kezdődik el a keleti-magar nyelven az írás-olvasás ta-

nításához szükséges anyagok készítése, és a Biblia-fordítás is (a Lukács evangéliumát kezdik fordítani).

Búcsúzóul azt kérem a testvérektől, hogy továbbra is hordozzanak minket imádságban. Név szerint imádkozzanak azért, hogy valóban ne következzen be a szeizmológusok által jósolt újabb nagy földrengés. Imádkozzanak azért, hogy születhessen egy olyan alkotmány, amelyet mindenki el tud fogadni, és megnyugodhat a társadalom. Imádkozzanak azért, hogy szépen haladjunk a magar munkával, aminek van egy nyugati munkaága is. Szépen haladhassunk Isten jó, kedves és tökéletes akarata szerint.

Köszönöm, hogy eddig is hordoztak, és így számítok további imádságaikra is. Isten velünk, viszontlátásra!

* * *

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönjük drága ígéreteidet. Köszönjük, hogy minden igaz, amit ígértél. Nagyrészüket beteljesedett, van, ami még hátra van.

Köszönjük, hogy hitben csak akkor tudunk előre tekinteni, ha téged érzünk, látunk magunk mögött.

Áldunk azért, hogy nem változol. Énekeljük: Nem változik: az Ő, és az lesz, aki volt. Mert úgy szól ma is, ahogy régente szólt.

Köszönjük a te örök ígédet. Köszönjük, hogy azt is megígérted: Íme én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ez is egy drága ígélet a hívőnek, amelyet tapasztalhat Andrea is, amikor visszamegy, tapasztalhatunk mi is, akik itt szolgálunk neked. Köszönjük, hogy kezdedbe tehetjük azt a területet, országot, ahol szolgál.

Kérünk, valóban te tartsd kezdedben a természeti erőket is, Urunk, mert neked erre is van hatalmad. Ha te szóltál, akkor megállt a nap, ha te szóltál, akkor a víz visszafele folyt. Ha te szólsz, akkor elcsendesül a vihar és nem lesz földrengés, nem lesz semmilyen katasztrófa.

Tudjuk, hogy amit megengedsz, azért engeded meg, hogy még jobban ragaszkodjunk hozzád, hogy hozzád való szeretetünket még inkább ki tudjuk mutatni, a tőled való függésünk egészen nyilvánvaló legyen.

Kérünk, hogy te szabd meg életünk, utunk: hány éjszakánk lesz, s hány napunk. És bölcs szívedből töltsd meg a mi szívünket, Urunk, hogy mindezt értsük, képviseljük, és örömünk teljes lehessen a szabadító Jézusban. Hogy észrevegyék az emberek, családtagjaink, munka-

társaink, ismerőseink, barátaink, hogy nekünk valami több, valami más van, mert Jézusunk van és betölti Jézus szívemet. Kísérd lépteink, kérünk, éltünk végéig.

Mivel évnyitó istentiszteletünk lesz, itt is hadd kérjünk az új tanévért, gyermekeinkért, iskolásokért, óvódásokért, pedagógusainkért, az egyházi iskolákban folyó munkáért, oktatásért, nevelésért.

Kérünk, adj erőt, szorgalmat, kitartást, szeretetet, megértést. Jó lenne, Urunk, ha be tudnánk tölteni küldetésünket, feladatunkat mindannyian.

Kérünk, áldd meg a hitoktatást ebben iskolai évben. Köszönjük az iskolákat, ahol mi taníthatjuk a hittant, azt a több száz gyermeket, akikhez elért az evangélium minden héten. Adj befogadó szívet, Urunk. Te törd össze balga szívek bálványait, és add, hogy Jézus Krisztus, a megfeszített és feltámadott ragyogjon fel.

Ámen.

A 425. dicséretet énekeljük

Jiddis dallam, (1770)

Ó, Áb- ra- hám U- ra, Hadd áld-juk szent ne-
ved, Mert min- den- ha- tó vagy és ö- rök
sze- re- tet. Nagy Is- ten a ne- ved, Ezt
vall- ja föld és ég, Csak té- ged il- let
tisz- te- let és dí- cső- ség.

2. Ó, Ábrahám Ura, Ím, hallom szavad;
Csak azt az üdvöt keresem, mit kezedsz ad.
A múltó földi jót És vágyát elhagyom,
S őt választom, ki őrizőm és pásztorom.

3. Ó, Ábrahám Ura, Szent kegyelmed nekem
Az én örömöm, utamon ez vezessen.
Te barátod lettem, Én Istenem te vagy:
Tarts meg a Jézus véérért és üdvöt adj!

4. Megesküvél, Uram, És igédben bízom,
Hogy égbe viszed gyermeked sasszárnyakon.
Meglátom Jézusom És áldom hatalmát,
Szent kegyelmének éneklek halleluját.